

Sygn. akt IC 1200/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący	Sędzia SO Paweł Lasoń
Protokolant	Bogumiła Skrobek

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa M. S. (1)

przeciwko R. K. (1) przy Sądzie Rejonowym

w R.

o zapłatę 575.000 złotych

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda M. S. (1) na rzecz pozwanego R. T. kwotę 7.301,41 zł (siedem tysięcy trzysta jeden złotych czterdzieści jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 7.200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1200/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 14 lutego 2013 roku M. S. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego R. K. (1) przy Sądzie Rejonowym w Radomsku kwoty 575.000 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 11 listopada 2012 roku, a także kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego przez pełnomocnika w osobie adwokata.

W uzasadnieniu swoich żądań powód wskazał, że R. K. (1) przy Sądzie Rejonowym prowadząc egzekucję, wyrządził szkodę powodowi jako nabywcy ruchomości w postępowaniu egzekucyjnym.

Pozwany nie uznał żądania pozwu i wniósł o jego oddalenie w całości. (k. 107)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. (1) był udziałowcem (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P..

Spółka ta posiadała wierzytelność w stosunku do (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G..

W celu obsługi swoich wierzytelności (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. zawarła umowę z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.. W efekcie P. B. reprezentował (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w

postępowaniu egzekucyjnym dotyczącym wierzytelności w stosunku do (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G..

/dowód: zeznania świadków L. N. – k. 193-194; M. S. (2) – k. 156-161; przesłuchanie stron M. S. (1) – k. 294/

(...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. z wniosku (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. toczyło się przed R. K. (1) przy Sądzie Rejonowym w Radomsku postępowanie egzekucyjne KM 880/11.

W jego toku, na wniosek wierzyciela dokonano zajęcia szeregu ruchomości należących do (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G..

W punkcie 7 protokołu zajęcia ruchomości z dnia 15 czerwca 2011 roku R. K. (1) przy Sądzie Rejonowym w Radomsku wskazał:

Linia do produkcji tektury (...) Werk W. H. typ V2R/1 r. pr.1990 nr (...) – I moduł

II moduł (...) rok pr. (...)

III moduł (...)

II moduł (...) ((...))

III moduł (...)

IV moduł V2R- (...)

V moduł (...)

VI moduł RR- (...)

VII moduł SRA- (...).pr. 1987

VIII moduł S. (...).pr. 1987

IX moduł RAT (...).pr. 1991

X moduł (...).pr. 1991

Cenę oszacowania określono na 500.000 złotych.

/dowód: protokół zajęcia – k. 10-12/

Zajęcia dokonano w obecności przedstawiciela wierzyciela - P. B., R. K. (2) pracownika dłużnika i jednocześnie późniejszego dozorczy, a także przedstawicieli komisanta (...) Spółki z o.o. Protokół zajęcia został podpisany przez przedstawiciela wierzyciela, dozorcę i K.. Na zajętych przedmiotach komornik umieścił naklejki.

/dowód: protokół zajęcia – k. 10-12/

Zajęte nieruchomości na wniosek wierzycieli zostały przeznaczone do sprzedaży komisowej.

/okoliczność niesporna/

M. S. (1) jako udziałowiec wierzyciela i dłużnika miał pełny wgląd w sytuację dłużnika. Miał świadomość jakim majątkiem dysponuje dłużnik. Działał w zaufaniu do osób, którym zlecił prowadzenie czynności z imieniu własnym i (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.. Osobami tymi byli M. S. (2), L. N., P. B.. Mieli oni dostęp do

dokumentów postępowania egzekucyjnego. Widzieli protokół zajęcia. Przed decyzją o zakupie M. S. (2) i L. N. zwrócili się do K. o nadesłanie protokołu zajęcia, który otrzymali.

/dowód: zeznania świadków M. S. (2) – k. 156-161 w szczególności 00:15:47; 00:54:52; 00:30:41; 00:26:26; L. N. – k. 193-194 w szczególności 00:06:20; 00:23:19; 00:26:45; 00:15:33/

M. S. (1) zgłosił chęć zakupu części zajętych ruchomości oferując cenę oszacowania.

K. wystawił fakturę na zakupione przez powoda przedmioty, w której wskazano:

- wózek widłowy T. (...) model 02- (...) – 10.000 złotych;
- wózek widłowy T. (...) model 42- (...) – 6.000 złotych;
- wózek widłowy T. (...) model 42- (...) – 6.000 złotych;
- linia do produkcji tektury (...) Werk W. H. typ V2R – 500.000 złotych (406.504,07 złotych netto).

/dowód: faktura – k. 13/

W dniu 16 marca 2012 roku Sąd Rejonowy w Toruniu ogłosił upadłość (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G..

/dowód: postanowienie – k. 16/

W dniu 1 marca 2012 roku M. S. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą B. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w G. umowę przechowania (...). Spółka ta dzierżawiła od (...) Spółki z o.o. halę, w której znajdowała się linia produkcyjna.

/dowód: umowa – k. 14/

Po ogłoszeniu upadłości (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. syndyk odmówił wydania M. S. (1) całej linii produkcyjnej wskazując, że nabyte zostały jedynie poszczególne jej elementy (moduły).

Sędzia Komisarz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w upadłości likwidacyjnej wyłączył z masy upadłości jedynie dziesięć modułów do produkcji tektury opisanych w protokole zajęcia komorniczego.

/dowód: wniosek o wyłączenie – k. 39; pismo syndyka – k. 20; postanowienie Sędziego Komisarza – k. 40/

Pozostałe element linii produkcyjnej zostały sprzedane przez syndyka (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś..

/dowód: umowa sprzedaży – k. 42/

Pozostające własnością M. S. (1) moduły linii do produkcji tektury stanowiły 35 % wartości całej linii.

/okoliczność niesporna na podstawie art. 230 k.p.c. przyjęta za przyznaną; opinia biegłego powołanego przez syndyka – k. 21-30./

M. S. (1) podjął rozmowy z (...) Spółką z o.o. w następstwie, których sprzedał tej spółce należące do niego moduły linii produkcyjnej (wskazane w protokole zajęcia) za cenę 584.250 złotych (475.000 złotych netto).

/dowód: faktura sprzedaży – k. 43/

W dniu 5 września 2012 roku doszło do sprzedaży całości linii produkcyjnej należącej wcześniej do (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. za cenę 1.050.000 złotych netto (1.291.500 złotych brutto). (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. zbyła linię poza Unię Europejską.

/dowód: umowa sprzedaży – k. 44-45; przesłuchanie powoda M. S. (1) – k. 294; zeznania świadków M. S. (2) – k. 156-161 L. N. – k. 193-194/

Linia do produkcji tektury (...) Werk W. H. typ V2R/1 miała kilkadziesiąt metrów długości składała się z kilkunastu modułów, stanowiących odrębne ruchomości. Służyła do produkcji tektur falistych pięciowarstwowych, które uzyskuje się przez sklejenie tektur falistych dwuwarstwowych i warstwy pokryciowej. Oznacza to, że w procesie produkcji wykorzystuje ona gotową tekturę, której część jest falowana, a część przeznaczana na pokrycie. Arkusze tektury są ze sobą w określony sposób sklejjane. Tego rodzaju linie produkcyjne składają się z wielu urządzeń, z których każde ma za zadanie wykonać inny proces technologiczny. Poszczególne urządzenia to: odwijaki, podgrzewacze, sklejjarki, podajniki, transportery, suszarki, przekrawacze, krajarko-nagniatarki, układ odbioru. Produkt końcowy zależy od zakresu skomplikowania poszczególnych układów (modułów) linii produkcyjnej ich roli i funkcji w procesie produkcyjnym. Tego rodzaju linie produkcyjne w zależności od kompilacji modułów mogą tworzyć produkt końcowy w wielu możliwych wariantach. Może to być tektura dwuwarstwowa, trzywarstwowa, pięciowarstwowa, w zwojach, w arkuszach. W zależności od potrzeb poszczególne moduły mogą być w określony sposób zestawiane.

Każdy z modułów jest oddzielnie produkowanym urządzeniem, posiadającym odrębną nazwę, oznaczenie i tabliczkę znamionową.

Urządzenia składające się na należącą do (...) Spółki z o.o. linię produkcyjną w większości zostały wyprodukowane przez firmę (...). Część elementów linii produkcyjnej wyprodukowała firma (...) (splicery - sklejjarki). Również transportery i odbiorniki ścinków pochodziły od innych producentów. Poszczególne podzespoły (moduły) pochodzą z różnych lat produkcji.

/dowód: opinia biegłego z zakresu maszyn i urządzeń papierniczych K. K. (1) – k. 172-188; dokumentacja fotograficzna i opinia biegłego powołanego przez syndyka – k. 21-30; umowa sprzedaży – k. 44-46/

Stan faktyczny w ustalonym zakresie jest niesporny. Został poparty dokumentami, których kopie znajdują się w aktach sprawy, a których autentyczność nie była kwestionowana.

Oddalony został wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka K. K. (2) powołany na okoliczność udziału P. B. pełnomocnika pozwanego K. w procesie sprzedaży tekturnicy. Wniosek dowodowy dotyczył okoliczności niespornej. Pozwany nie kwestionował roli swojego pełnomocnika w toku egzekucji, ani faktu świadczenia przez niego usług na rzecz powoda. Kwestia etyki zawodowej pełnomocników stron wymyka się ocenie sądu w niniejszej sprawie.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu maszyn i urządzeń papierniczych K. K. (1) uznając, że przedłożona opinia pisemna jest wystarczająca dla potrzeb rozstrzygnięcia. Ogólność wywodów opinii jest jak najbardziej uzasadniona. Wbrew stanowisku pełnomocnika powoda, Sąd nie dostrzega niezbędności bardziej szczegółowego określania, ani całej linii do produkcji tektury, ani poszczególnych jej podzespołów. Istota bowiem opinii sprowadza się do ustalenia, że tego rodzaju linie produkcyjne składają się z szeregu, urządzeń, które mogą być konfigurowane z innymi tego typu urządzeniami (z zachowaniem kompatybilności). Poszczególne moduły stanowią odrębne ruchomości, które mogą być w określony, czasem różny sposób konfigurowane. Zakres konfiguracji zależy od potrzeb planowanego produktu finalnego. Linia do produkcji tektury (...) Werk W. H. typ V2R nie była produktem w całości wytworzonym przez jednego producenta w jednym czasie i dedykowanym jedynie do określonego celu produkcyjnego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.. Linia produkcyjna składała się z oddzielnych ruchomości, które zestawiane w określony sposób służą konkretnemu celowi gospodarczego. Poszczególne elementy takiej linii mogą być odłączane, wymieniane, zastępowane innymi. Z poszczególnych elementów takiej linii można tworzyć różne linie produkcyjne z różnym produktem finalnym.

Producent produkuje oddzielne moduły, które są ze sobą łączone w sposób zależny od potrzeb klienta. Każdy zaś z modułów zachowuje swą funkcjonalną niezależność, choć żaden w sposób samodzielny nie jest w stanie wytworzyć produktu finalnego.

Nie jest konieczne bardziej szczegółowe określenie zajętych przez K. modułów, ani też ustalenie jaki produkt końcowy były one w stanie wyprodukować, po odpowiedniej konfiguracji. Niesporne było, że zajęte moduły nie stanowiły kompletnej linii produkcyjnej. Rozpoznanie istoty sporu nie wymaga tak szczegółowych ustaleń. W konsekwencji Sąd oddalił wniosek o przesłuchanie w charakterze świadka biegłego sporządzającego opinie na potrzeby syndyka. W aktach znajduje się dokumentacja fotograficzna wykonana przez tego biegłego, jest też sama opinia tej osoby.

Rozpoznanie sprawy ostatecznie sprowadza się do oceny prawnej niespornego stanu faktycznego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Kluczowe znaczenie dla rozpoznania sprawy ma zakres dokonanego przez komornika zajęcia ruchomości. Powód wywodzi swoje roszczenie z pozycji nabywcy ruchomości w postępowaniu egzekucyjnym. Zakres jego praw i obowiązków wynika zatem z faktu nabycia przedmiotu w toku egzekucji. Uwaga ta ma o tyle istotne w sprawie znaczenie, że powód w istocie był powiązany zarówno z wierzycielem jak i dłużnikiem, bowiem był udziałowcem obu spółek. W imieniu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. zlecał (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. prowadzenie czynności windykacyjnych przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.. Występował wówczas nie w imieniu własnym ale w imieniu i na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.. Jako udziałowiec dłużnika posiadał również wiedzę o posiadanych przez spółkę przedmiotach ich przeznaczeniu i sprawności. Oceniając w niniejszym postępowaniu skutki prawne działań stron koniecznym jest ich odniesienia do łączącego strony stosunku prawnego wynikającego z faktu nabycia przez M. S. (1), jako osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą, ruchomości w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez pozwanego. Na dalszy zatem plan schodzi kwestia oczekiwań i przekonania wierzyciela co do sposobu prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez komornika. Również na dalszy plan schodzi kwestia zakresu zleconych przez wierzyciela czynności egzekucyjnych i sposobu ich realizacji przez komornika. Rozpoznając w ramach niniejszej sprawy podstawy ewentualnej odpowiedzialności komornika, należy je oceniać przez pryzmat relacji komornika z nabywcą ruchomości w toku postępowania egzekucyjnego. Nie jest zatem istotna wola ani oczekiwania wierzyciela, który zlecił komornikowi dokonanie czynności zajęcia ruchomości. Nie jest również istotna wola komornika przeprowadzającego czynności w postępowaniu egzekucyjnym. Istotne znaczenie prawne mają działania prawne podjęte przez komornika. Działania tych komornik dokonuje w ściśle sformalizowany sposób, przez podejmowanie czynności procesowych. Czynności te winny być podjęte w określonej przez prawo formie, aby wywoływać określone prawem skutki prawne. Sformalizowanie tych czynności ma istotne znaczenie dla porządku prawnego i pewności obrotu. Taką niezwykle doniosłą prawnie czynnością komornika jest zajęcie. Sposób jego dokonania regulują przepisy Rozdziału 1 Działu I Tytułu II Części trzeciej kodeksu postępowania cywilnego, to jest artykuły od 844 do 863 k.p.c.. Dodatkowo wymagania techniczne dokonania czynności zajęcia ruchomości zawarte są w Rozdziale 1 Działu III Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 1968 roku w sprawie czynności komorników (Dz.U. 1968.10.52), to jest § 60 i następnne.

Odpowiedzialność odszkodowawcza komornika uregulowana w art. 23 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji jest odpowiedzialnością deliktową, której przesłanką jest działanie lub zaniechanie niezgodne z prawem, bez względu na zawinienie komornika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2010 r., V CSK 279/09, LEX nr 585901).

W ramach niniejszego procesu należało zatem ocenić, czy zachowanie pozwanego komornika w toku prowadzonej egzekucji było działaniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 23 ust. 1 u.k.s.ie.

Zdaniem Sądu Okręgowego ustalone okoliczności faktyczne nie pozwalają na przypisanie działaniom komornika cech bezprawności.

Termin, jakim posłużył się ustawodawca w art. 23 ust. 1 u.k.s.ie., warunkujący odpowiedzialność komornika, tj. "zachowanie niezgodne z prawem" należy rozumieć bowiem jako zaprzeczenie zachowania uwzględniającego nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej. Niezgodność z prawem musi być rozumiana ściśle, zgodnie z konstytucyjnym ujęciem źródeł prawa (art. 87-94 Konstytucji RP). Niezgodne z prawem będzie zatem działanie sprzeczne z przepisem Konstytucji RP, ustawy, ratyfikowanej umowy międzynarodowej, rozporządzenia, aktem prawa miejscowego czy przepisem powszechnie obowiązującego aktu prawa europejskiego. Pojęcie niezgodności z prawem na gruncie komentowanego przepisu nie obejmuje naruszeń norm moralnych i obyczajowych, określanych terminem "zasad współżycia społecznego" lub "dobrych obyczajów" (por. Świeczkowski Jarosław (red.), Banasik Przemysław, Dziewulska Monika, Kuczyński Grzegorz, Machnikowska Anna, Powałowski Andrzej, Stelina Jakub - Ustawa o komornikach sądowych i egzekucji. Komentarz. Opublikowano: LEX, 2012).

Zdaniem Sądu, czynności podejmowane w sprawie przez K. pozostawały w zgodności z prawem. Dysponując bowiem tytułem wykonawczym wystawionym przeciwko dłużnikowi, komornik zrealizował żądanie wierzyciela co do skierowania egzekucji do ruchomości dłużnika.

Przedmiotem oceny w niniejszej sprawie nie jest ustalenie prawidłowości wywiązania się komornika ze zlecenia wierzyciela. K. działając na wniosek wierzyciela dokonał zajęcia ruchomości wskazanych przez wierzyciela. Dokonał tego w obecności wierzyciela (jego pełnomocnika) i na wyraźne polecenie tego pełnomocnika. Z czynności tych został sporządzony protokół zajęcia, którego treść ma kluczowe znaczenie dla sprawy. Treścią czynności zajęcia nie jest bowiem wola wierzyciela bądź dłużnika, ale sama treść czynności wynikająca z zapisów protokołu zajęcia. To protokół zajęcia stosownie do § 60 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 1968 roku w sprawie czynności komorników jest dokumentem urzędowym, stwierdzającym treść czynności zajęcia. W tym zatem zakresie nabiera samodzielnego bytu prawnego i reguły wykładni oświadczeń woli nie znajdują zastosowania do analizy jego treści.

Przechodząc zatem do analizy treści protokołu zajęcia, a więc analizy czynności zajęcia należy stwierdzić, że przedmiotem zajęcia były wymienione w protokole ruchomości. Układ punktu 7 protokołu zajęcia wskazuje, że dokonano zajęcia

„Linii do produkcji tektury (...) Werk W. H. typ V2R/1 r. pr.1990 nr (...) – składającej się z dziesięciu modułów:

I moduł (...) rok pr. (...)

II moduł (...) ((...))

III moduł (...)

IV moduł V2R- (...)

V moduł (...)

VI moduł RR- (...)

VII moduł SRA- (...),pr. 1987

VIII moduł S. (...),pr. 1987

IX moduł RAT (...),pr. 1991

X moduł (...),pr. 1991”

Moduły zostały opisane w sposób umożliwiający ich identyfikację w oparciu o treść tabliczek znamionowych znajdujących się na każdym z nich. Takie tabliczki znamionowe identyfikują przedmiot i na ogół zawierają unikatowy numer fabryczny. Widać je na znajdujących się w aktach sprawy zdjęciach poszczególnych modułów. Tego rodzaju tabliczki znamionowe znajdują się na wszelkich wprowadzanych do obrotu maszynach i urządzeniach, poczynając od samochodów i maszyn budowlanych przez skutery, telewizory aż po wagi, suszarki i miksery kuchenne. Oczywiście zakres danych podawanych przez producenta na tych tabliczkach znamionowych jest różny. Co do zasady służą one do identyfikacji poszczególnej rzeczy co do modelu jak i konkretnego egzemplarza (posiadającego niepowtarzalny numer seryjny).

Co więcej z opinii biegłego wynika, że tego rodzaju linie produkcyjne mogą być w różny sposób konfigurowane, w zależności od potrzeb produktu finalnego. Tego rodzaju linie produkcyjne nie są produkowane jako jedna całość, ale składają się z szeregu megaukładów (modułów) przeznaczonych do wykonania konkretnej pracy w ramach cyklu produkcyjnego. Celem pracy każdego z urządzeń (układów wchodzących w skład linii produkcyjnej) jest wykonanie, na ogół jednej konkretnej, powtarzalnej czynności np.: rozwijanie tektury z rolki, podgrzewanie tekturowej taśmy, jej składanie, smarowanie klejem określonej części produktu, wycinanie kształtu, łączenie dwóch lub więcej wyciętych elementów przy pomocy kleju, transportowanie produktu w inne miejsce hali, suszenie, pakowanie. Taka linia może być rozbudowywana przez dostawianie do niej kolejnych układów. Niektóre zaś z modułów można z niej wyłączać w razie produkowania prostszego produktu finalnego. Zestawianiu w jedną linię produkcyjną mogą też podlegać urządzenia różnych producentów. Transport obrabianego produktu między takimi modułami może odbywać się przy pomocy specjalnego podajnika, albo też ręcznie. Możliwości jest wiele. Opisane zajętych przedmiotów przez wyszczególnienie konkretnych modułów wskazuje, że przedmiotem zajęcia były te konkretne moduły. Pod pojęciem „linia do produkcji tektury (...) Werk W. H. typ V2R” nie kryje się konkretna ściśle oznaczona jednostka produkcyjna. Producent – firma (...) produkuje bowiem poszczególne podzespoły podlegające konfiguracji w różnych układach, zależnych od potrzeb nabywcy. Dla jednego będzie wystarczające aby linia produkowała tekturę falistą, dla innego niezbędne będzie aby tektura ta była trójwarstwowa, dla kolejnego pięciowarstwowa. Jeden będzie potrzebował produktu finałowego w rolkach inny w arkuszach. W. takiej linii pozwala producentowi na łatwiejsze dostosowanie produktu do odmiennych potrzeb nabywców. Dowodem na to, że pod pojęciem „linia do produkcji tektury (...) Werk W. H. typ V2R” nie kryje się konkretna konfiguracja modułów jest chociażby fakt, że w skład przedmiotowej linii wchodzi urządzenia różnych producentów, wyprodukowane w różnych latach, a ich charakter wskazuje, że mogły być dołączane do linii w różnych okresach. Nawet gdyby jednak pod wskazanym oznaczeniem kryła się konkretna konfiguracja modułów nie pozbawiałoby to fizycznej odrębności poszczególnych modułów.

Należy w tym miejscu sięgnąć do definicji rzeczy zawartej w art. 45 kodeksu cywilnego, który stanowi, że rzeczami w rozumieniu niniejszego kodeksu są tylko przedmioty materialne. Oznacza to, że rzecz jako przedmiot stosunków cywilnoprawnych musi charakteryzować się następującymi cechami: być przedmiotem materialnym, stanowić przedmiot wyodrębniony, mogący samodzielnie występować w obrocie. Kategoria rzeczy jest niezwykle zróżnicowana bowiem obejmuje zarówno rzeczy oznaczone co do gatunku jak i co do tożsamości, rzeczy podzielne i niepodzielne, proste i złożone. Do tego dochodzą przedmioty zbiorowe, zbiory przedmiotów i zorganizowane zbiory rzeczy. Przedmiotowa linia produkcyjna jest takim zorganizowanym zbiorem rzeczy wzajemnie dobranych i złączonych organizacyjnie wspólnym ich przeznaczeniem (podobnie jak zbiór znaczków, biblioteka, czy wielotomowa encyklopedia). Jako zorganizowana całość taki zbiór ma swoją wartość i użyteczność, z reguły znacznie przewyższającą użyteczność i wartość wszystkich poszczególnych rzeczy wchodzących w skład zbioru. Przedmiotem obrotu z reguły jest cały zbiór, natomiast prawa rzeczowe i posiadanie odnoszą się do poszczególnych rzeczy wchodzących w skład zbioru (Patrz. J. Ignatowicz, K. Stefaniuk, Prawo rzeczowe Warszawa 2009 s 20.; S. Grzybowski System Prawa Prywatnego Tom I s . 456-458).

Jak to wyżej ustalono przedmiotem obrotu mogą być poszczególne elementy linii produkcyjnej (moduły). Zachowują one swoją autonomię. Oceny tej nie zmienia fakt, że dla zachowania możliwości produkcji konieczne jest współdziałanie conajmniej kilku modułów.

Wracając do przedmiotu zajęcia komorniczego należy wskazać, że wobec wyszczególnienia konkretnych modułów linii produkcyjnej trudno uznać za objęte zajęciem moduły niewymienione w protokole zajęcia. Znamienne jest, że wątpliwości w tym zakresie nie miał syndyk ani Sędzia Komisarz. Opisu przedmiotów zajętych i opisanych w punkcie 7 protokołu zajęcia nie można czytać w oderwaniu od całej treści punktu 7, który wymienia 10 odrębnych przedmiotów składających się na linię produkcyjną, a właściwie jej część. Użycie sformułowania „Linia do produkcji tektury (...) Werk W. H.” w połączeniu z wyszczególnieniem danych konkretnych modułów nie pozwala na ujęcie w tym zbiorze modułów niewymienionych w zajęciu.

Odmienne należałoby ocenić tę kwestię gdyby protokół zajęcia ograniczył się do sformułowania „linia do produkcji tektury (...) Werk W. H. typ V2R/1” ze wskazaniem miejsca jej usytuowania. Takie określenie przedmiotu zajęcia nie pozostawiałoby wątpliwości, że przedmiotem zajęcia są wszystkie elementy (moduły) wykorzystywane w procesie produkcyjnym tektury falistej wielowarstwowej.

Sposób opisu przedmiotu zajęcia winien skłaniać potencjalnych nabywców do właściwego sprawdzenia i identyfikacji przedmiotu nabycia. Powód tymczasem tego nie zrobił. Ocenie Sądu podlega zatem również staranność działania stron niniejszego procesu. Przypomnieć przy tym należy, że w sprawie nie chodzi o relację na linii wierzyciel komornik, ale na linii komornik nabywca. K. opisał w protokole zajęcia poszczególne moduły i umieścił na nich znaki zajęcia. Rolą potencjalnego nabywcy było zapoznanie się z tak opisanym przedmiotem sprzedaży. Powód tego całkowicie zaniechał. Zarówno on sam, jak i jego doradcy, widząc protokół zajęcia nie podjęli żadnych czynności sprawdzających, pozostając jedynie w niczym nieusprawiedliwionym przekonaniu, że komornik zajął całą linię produkcyjną.

Oceny należytej staranności powoda należy dokonać z uwzględnieniem zawodowego charakteru podjętej przez niego czynności, bowiem zakupu tej linii dokonywał w celu jej dalszej odsprzedaży z zyskiem. Powód był i jest przedsiębiorcą trudniącym się tego rodzaju transakcjami. Jest na liście stałych klientów firmy (...).

W sprawie nie zostało wykazane, aby komornik swoim zachowaniem wprowadził powoda w błąd co do przedmiotu zajęcia. Zajęciem objęto przedmioty wskazane w protokole zajęcia. Nie wykazano, aby komornik składał powodowi jakiegokolwiek zapewnienia co do przedmiotu sprzedaży inne niż wynikające z treści protokołu zajęcia.

Bez znaczenia dla sytuacji prawnej stron ma treść faktury wystawionej przez komornika. W toku postępowania egzekucyjnego to nie treść faktury wystawionej przez komornika określa przedmiot nabycia, ale treść innych dokumentów postępowania egzekucyjnego takich jak: zajęcie, przybicie, przysądzenie własności. K. nie może przenieść więcej praw niż sam posiada. Te z kolei wynikają z treści czynności procesowych podjętych w toku postępowania egzekucyjnego.

Dla określenia odpowiedzialności odszkodowawczej komornika miarodajne są ogólne przesłanki odpowiedzialności deliktowej przewidziane w art. 415 k.c., a zatem szkoda, zdarzenie ją wyrządzające (stosownie do art. 23 ustawy z 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji jest nim niezgodne z prawem działanie bądź zaniechanie komornika) i związek przyczynowy. Nie wchodzi natomiast w grę вина jako zasada tej odpowiedzialności.

W sprawie nie zostało wykazane, aby powołane przesłanki zostały spełnione.

Działanie komornika, który zajął jedynie część linii produkcyjnej nie było działaniem niezgodnym z prawem. W konsekwencji powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 98 § 2 i 3 k.p.c. przyjmując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, który powód przegrał w całości. Niezbędne koszty procesu poniesione przez pozwanego stanowiły kwotę 7301,41 zł i obejmowały: wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 7.200 zł odpowiadającej stawce minimalnej określonej w § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 z późn. zmianami) oraz wydatek w kwocie

101,41 zł w związku z koniecznością uiszczenia kosztów przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka powołanego przez pozwanego.

ZARZĄDZENIE

(...)